

עצם ההוראה לנהוג עם הזולת כפי שאנו רוצים שינהגו עמנו, אינה מבוססת באמת
אלא על המצפון ועל הרגש; מפני שאיזו סיבה מדויקת יש לי להתנהג, בהיותי
אני עצמי, כאילו הייתי אחר, בעיקר כשמבחינה מוסרית אני סמוך ובטוח שלעולם
לא אמצא במקום זה? ומי יבטיח לי שאם אציית לפתגם זה, יצייתו לו האחרים
כמוני? הרשע מפיק רווח מיושרו של הצדיק ומאי־הצדק שלו עצמו; נוח לו שכולם
יהיו צודקים, חוץ ממנו. הסכמה זו, חרף כל מה שנאמר, אינה ממש לטובתם של
האנשים הטובים. אבל כאשר כוחה של נשמה העולה על גדותיה גורם לי להזדהות
עם עמיתי, וכשאני, כביכול, חש בו את עצמי, הרי אינני רוצה שיסבול, שמא אסבול
גם אני. אני מתעניין בו בשם אהבתי לעצמי, וסיבת הוראה זו היא בטבע עצמו,
המשרה עליי את הרצון לרווחתי בכל מקום שבו אני חש קיים. מכאן אני מסיק
שאינן זה נכון שההמלצות של החוק הטבעי מבוססות רק על השכל. יש להזן בסיס
יציב ובטוח יותר. אהבת הבריות הנגזרת מאהבת עצמך היא העיקרון של הצדק
האנושי. תמצית המוסר כולו ניתנת באבנגליוז בסיכום זה של החוק.